

BANDA

PROGRAMA

3

10 DE NOVEMBRE
SALA 1 PAU CASALS

ELS PINS DE ROMA

CENTENARIS DE KURT WEILL
I O. RESPIGHI

BANDA MUNICIPAL DE BARCELONA

PROGRAMA DE MÀ

CONCERT D'HOMENATGE A LES VÍCTIMES DE LA DANA

De sobte, la vida ens recorda com en som de fràgils. Tanmateix, les dificultats fan germinar els trets que defineixen la natura de l'ésser humà. La passada setmana, una esgarrifosa DANA ens envoltava de dolor i de ràbia, amb centenars de vides perdudes, amb un gran nombre de desapareguts, amb vides trencades i amb somnis ofegats pel fang. A la Banda Municipal de Barcelona comptem amb un 60 % de músics valencians. Alguns d'ells són de les localitats afectades per la catàstrofe. Tenim amics, familiars i coneguts que han vist com, de cop i volta, la seua realitat vital ha sofert un canvi radical que els ha mullat l'ànima de tristesa i desesperació. Des de l'Auditori de Barcelona no volíem oblidar-nos dels milers de persones que ara necessiten el suport de tots per construir de nou una vida digna. Aquest diumenge 10 de novembre, i per concloure el concert que la Banda Municipal de Barcelona té programat dins de la Temporada 24/25, hem decidit afegir una obra al programa: el conegut pasdoble "Lo cant del valencià", escrit en 1914 pel compositor nascut a Requena Pedro Sosa (1887-1953). Per a interpretar-la comptarem amb alumnes de l'ESMUC i amb companys de l'OBC, que es sumaran a la Banda Municipal per fer d'aquests pentagrames una mena de clam d'esperança per al poble valencià. A més a més, es destinarà la recaptació del concert a les famílies afectades, a través del Fons d'Ajuda que ha creat l'Ajuntament de Barcelona. Volem estar al costat d'aquells que pateixen, potser, els pitjors dies de la seua vida, per dir-los que no estan a sols. La música consisteix en això: en unir diferents eines i emocions diverses en un objectiu comú que naix per ser compartit. Acompanyeu-nos aquest dia per construir una estona de caliu que abraçi la gent que ens necessita.

José R. Pascual-Vilaplana, director titular de la Banda Municipal de Barcelona

KURT WEILL

(Dessau, Alemanya 1900 - Nova York, Estats Units 1950)

CONCERT PER A VIOLÍ I ORQUESTRA D'INSTRUMENTS DE VENT, OP. 12

(1924) – 30'

- I. Andante con moto
- IIa. Notturmo: Allegro un poco tenuto
- IIb. Cadenza: Moderato – Vivace
- IIc. Serenata: Allegretto
- III. Allegro molto, un poco agitato

PAUSA 20'

OTTORINO RESPIGUI

(Bolonya, Itàlia 1879 – Roma, Itàlia 1936)

HUNTINGTOWER, P. 173

Balada per a banda – (1932) – Arranjament Franco Cesarini – 8'

PINNI DI ROMA

(Els pins de Roma) – (1924) – Arranjament de Ton van Grevenbroek – 26'

- I. I pini di Villa Borghese (Els pins de Villa Borghese)
- II. Pini presso una catacumba (Pins prop de les catacumbes)
- III. I pini del Gianicolo (Els pins de Janícul)
- IV. I pini della Via Appia (Els pins de la via Apia)

PEDRO SOSA

(Requena, Espanya 1887 – 1953)

LO CANT DEL VALENCIÀ

(1914) – 5'

Amb la participació de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya i alumnes i professorat de l'Escola Superior de Música de Catalunya.

BANDA MUNICIPAL DE BARCELONA

VLAD STANCULEASA, VIOLÍ

JOSÉ R. PASCUAL-VILAPLANA, DIRECCIÓ

CLARINETS Manuel Martínez, solista / José Miguel Micó, solista / Natalia Zanón, solista / Joan Altadill / Juan Bautista Faubel / Victoria González / German Guillén / Montserrat Margalef / Antonio Santos / Joan Tormo / Alexandre Escrivà* / Jorge Iznardo* / Rubén Raimundo* / Clara Vilanova* / Javier Vilaplana, requint / Martí Guasteví, clarinet alt / José Vicente Montesinos, clarinet baix / Alejandro Castillo*, clarinet baix · **SAXÒFONS** Maurici Esteller, soprano / Dani Molina, alt solista / Marta Romero, alt / Armand Franco, tenor / José Jaime Rivera, tenor / Joan Soler, baríton · **FLAUTES** Manel Reyes, solista / Elisabeth Franch* / Ana Belén Sánchez* / Paula Martínez, flautí · **OBOÈS** Pilar Bosque, solista / David Perpiñán / Carla Suárez, corn anglès · **FAGOTS** Daniel Ortuño, solista / Xavier Cervera / Laura Guasteví*, contrafagot · **TROMPES** Abdó Sancho, solista / Carlos Lizondo*, solista / German Izquierdo / Arantxa Portoles* / Catalina Terrasa* · **TROMPETES I FISCORNS** Ramon Figueras, solista / Jesús Munuera, solista / Maurici Albàs / Santiago Gozábez / Jesús Pascual / José Joaquín Salvador / Susana Marco* · **TROMBONS** Andrea Escrig*, solista / Gloria Atienza / Francesc Ivars / Francisco Palacios, baix · **BOMBARDINS** Rubén Zuriaga, solista / David Pantín · **TUBES** Francisco Javier Molina, solista / Toni Chelvi · **CONTRABAIXOS** Enric Boixadós / Neus Camps* / Noemí Molinero* · **TIMBALES** Ferran Carceller, solista · **PERCUSSIÓ** Mateu Caballé, solista / Ferran Armengol / Alejandro Llorens / Mario Garcia* / Miquel Vich* · **ARPA** Laura Boschetti* · **PIANO** Jordi Farran* · **CELESTA** Ester Lecha*

DIRECTOR TÈCNIC Joan Xicola

COORDINADORA EXECUTIVA Susanna Gamisel

ENCARREGADA Montserrat Margalef

ARXIVER Àlex Fernández

SERVEIS AUXILIARS Airun Serveis Culturals

*Collaborador/a

COMENTARI

per **José R. Pascual-Vilaplana**

Fa temps que un company em va preguntar si, en sortir del territori propi per anar a estudiar era un acte de recerca o una fugida. Aquella pregunta em va fer reflexionar sobre la natura de l'art en l'evolució de cadascú. En aquest sentit, avui presentem dos compositors coetanis que, tot cercant, trobaren llocs divergents per expressar el seu anhel artístic. En 1924, fa ara cent anys, tots dos creaven dues partitures que reflecteixen entorns estilístics i anhels estètics contraposats però coexistents.

Kurt Weill (Dessau, 2 de març de 1900 – Nova York, 3 d'abril de 1950) va créixer al si d'una família jueva al Sandvorstadt, el barri jueu de Dessau, on el seu pare era cantor.

Format a Berlín, un dels seus grans referents fou el reconegut compositor i pianista italià Ferruccio Busoni (1866-1924), el qual va acceptar Weill com un dels cinc estudiants de màster en composició a la Preußische Akademie der Künste. Busoni era (i és) tot un referent en la recerca de nous llenguatges, tot investigant amb el so i fins i tot amb l'electrònica. Aquest desig de novetat, però, el va portar a renovar la seua música escènica, que el va fer molt popular (*L'òpera dels tres rals, Happy End...*). El *Konzert für Violine und Blasorchester* (Concert per a violí i orquestra de vents) fou escrit a principis d'estiu de 1924, poc abans de la mort del seu mestre Busoni. En aquesta peça hi ha una mena de pretensió de fugida tècnica, sense perdre la fidelitat estètica. Fou estrenat en un concert de la ISCM (International Society for Contemporary Music) en 1925. Aquest concert, influenciat per Stravinsky, Busoni o Mahler, fou analitzat pel filòsof i musicòleg T. W. Adorno (1903-1969), que en va dir: "Weill renuncia així al realisme objectiu a favor del regne perillós i surrealista que habita avui. La peça es troba aïllada i aliena: és a dir, al lloc correcte".

Ottorino Respighi (Bolonya, 9 de juliol de 1879 – Roma, 18 d'abril de 1936), format en violí a la seua ciutat natal, va ser un gran estudiós de la música italiana antiga, i la seua producció reflecteix una clara influència del fet musical anterior al classicisme tot combinant-lo amb textures i harmonies pròpies del romanticisme de finals del segle XIX influenciades pels seus estudis amb Rimsky-Korsakov a Sant Petersburg.

La seua obra original per a banda més coneguda és un petit poema simfònic, *Huntingtower*, escrit per encàrrec del director nord-americà Edwin Franko Goldman i l'American Bandmasters Association. La partitura fou estrenada en un concert en memòria de J. Philip Sousa (1854-1932) celebrat a Washington D. C. en abril de 1932. El nom de l'obra fa referència a una fortalesa del segle XV pertanyent al clan de la família Ruthven i que es troba a la ciutat escocesa de Perth. Respighi destil·la una harmonia ben colorista i elaborada en aquesta partitura que descriu la seua visita a aquest edifici tan emblemàtic.

El mateix any que Weill escrivia el concert que obri aquest programa, Respighi composava *Pini di Roma (Pins de Roma)*, el segon dels tres poemes simfònics que dedica a la ciutat italiana entre 1917 i 1929, en companyia de *Feste Romane (Festes romanes)* i *Fontane di Roma (Fonts de Roma)*. En *Pins de Roma*, de nou hi trobem una orquestració acolorida que evoca tant la música

medieval, de la qual Respighi era un gran estudiós, com diverses cançons populars infantils que va aprendre de la seua dona. Estrenada el 14 de desembre de 1924 al Teatre Augusteo, els seus quatre moviments responen a descripcions programàtiques que el mateix Respighi escriu a la partitura. Així, en *I Pini di Villa Borghese* vol fer-nos escoltar els nens que juguen a ser soldats sota les pinedes d'aquesta casa pertanyent a una de les famílies romanes més opulentes del segle XVII. De sobte, una ombra dels pins que voregen l'entrada d'una catacumba ens enlaira un so de lament en *Pini presso una catacumba*. El tercer moviment, *I pini del Gianicolo*, ens descriu, a la llum de la lluna, la pineda d'aquest cim on es trobava el temple de Janus. Al final, Respighi demana que es reproduísca el so d'un cant d'ocell gravat en aquest paisatge. Finalment, *I pini della Via Appia* ens descriu, amb una progressió harmònica frenètica, les trepitjades de les legions romanes que fan tremolar la Via Sagrada que puja al turó del Capitoli. Weill i Respighi avançaren amb la recerca i, quan trobaren el que buscaven, engegaren nous camins. Les bandes de música, de vegades contra la natura establerta, segueixen buscant... o potser fugint...

PRINCIPAL MITJÀ PATROCINADOR

EL PUNT AVUI+